

Det siges her, at Ministeren kan træffe Foranstaltninger til Sikring af rimelige Priser, naar Indførselen af en Vare begrænses, men hvis Forholdet er saaledes, som det paa staas, og som hver enkelt af os har mange Eksempler paa, at Omkostningerne ved at føre en Vare fra Fabrikanten eller Importøren til Forbrugerne er alt for store, at Grossist- og Mellemandleravancen med andre Ord er ganske overordentlig stor i Forhold til, hvad der ydes for andet Arbejde her i Samfundet, saa melder det Spørgsmaal sig jo, om der ikke i et givet Øjeblik skulde være naturlig Grund til at prisregulere, selv om der ikke var nogen Anledning dertil som Følge af en Importregulering. Endelig vil jeg gøre opmærksom paa, at det sikkert vil være nyttigt at supplere denne Lov med en Bestemmelse om en lignende Oplysningspligt paa de Omraader, denne Lov omfatter, som der var givet Valutacentralen paa selve Valutaområdet. Jeg tror, at det vil eller kan vise sig, at der vil være en vis Vrangvillighed overfor den nye Valutacentral, og at det derfor vil være naturligt at træffe en supplerende Bestemmelse om Oplysningspligt.

Med disse Ord om dette Lovforslag, der først og fremmest skal virke til at stabilisere Kronen, medens det næste Lovforslag utvivlsomt vil virke stærkere til at højne Kronens Værdi, skal jeg anbefale Lovforslaget og anbefale det i den Tro, at naar det er gennemført, vil det vise sig at virke saaledes til at stabilisere Kronen, at Rigsdagen ingen Betænkelighed vil nære ved til sin Tid at forlænge Lovens Gyldighed og forlænge den, saa længe der er et aabent Saar, som jeg nævnte før. Saa længe vi ikke har faaet vor Krone bragt op i Pari, saa længe bør der være Mulighed for at sikre Erhvervene og sikre, at den store, brede Befolkning ikke kommer til at betale hele denne Bevægelse opad i Kronens Værdi, som vi alle sammen er interesserede i.

N. Neergaard: Ministeriet sidder efter Valgets Udfald med parlamentarisk Ret. Det tidligere Ministerium kunde ikke mere regne paa et parlamentarisk Flertal og maatte altsaa gaa, en Konsekvens, Ministeriet ogsaa straks drog af Valget. De to Partier, der i Forening havde været det afgaaede Ministeriums Modstandere, kom ind med et lille Flertal; ganske vist med et Flertal saa lille, som det paa nogen Maade kunde taale at være, men dog med et Flertal paa een à to Mand, og Socialdemo-

kratiet var indenfor dette Flertal det største og førende Parti. Deri ligger det nuværende Ministeriums parlamentariske Ret; derimod — det finder jeg rigtigt at fremhæve for Fremtidens Skyld — ligger denne parlamentariske Ret ikke deri, at det er det største Parti her i Rigsdagen. Hvis Forholdet havde været det, at den tidligere Opposition samlet var kommet ind som Mindretal, men Socialdemokratiet ikke desto mindre havde været det største Parti i Rigsdagen, da vilde den nuværende Regerings Dannelse ikke have kunnet foregaa med fuld parlamentarisk Ret.

Den foreliggende Situation, dette, at vi anerkender Ministeriet som siddende med en parlamentarisk Ret, forpligter de øvrige Partier til loyalt Samarbejde med dette Ministerium i politisk neutralt Spørgsmaal, og det forpligter os ligeledes til loyal og saglig Opposition, hvor politiske Uoverensstemmelser staar os imellem. Personlige Angreb og en hadefuld Tone i Forhandlingen, som vi har haft saa meget af før, vil dette Ministerium ikke faa at høre fra vor Side. Vi har jo ogsaa hørt fra meget autoritativ, ministeriel Side, at nu skal vi behandle hinanden som Mennesker, nu skal alt det gamle være glemt. Da jeg læste det, kunde jeg ikke lade være med at tænke paa en fortræffelig Historie, hvis historiske Nøjagtighed jeg ikke vil gaa i Borgen for, men som, hvis den ikke er sand, burde være det. Det er en Historie om afdøde Kong Christian den Niende, da han første Gang besøgte gamle Kejser Wilhelm efter de noksom bekendte Begivenheder. Da fortælles det, at Kejser Wilhelm havde modtaget ham med dyb Rørelse, havde bredt sine Arme ud imod den gamle Konge og sagt: Alt er glemt, alt er tilgivet — alles ist vergessen, alles ist vergeben. Nu knuser vi ingen Taarer, men vi noterer Udtalelsen, idet vi glæder os over Udsigterne til en bedre parlamentarisk Tone.

Regeringen har jo erklæret, at den vil udføre sit Arbejde med sit Partis Program *som Maal*. Jeg bed Mærke i denne Formulering: „med Partiets Program som Maal“. Der ligger en vis Fjernhed i Udtrykket, jeg vil ikke sige nogen Afstandtagen, men en vis Fjernhed. Man siger ikke, at man vil regere ud fra Partiets Program og til Virkeliggørelse af Partiets Program, man siger, at det skal være et Maal, muligvis et fjernt Maal, men det er derhenimod man skal stræbe.

Hvad mit Parti angaar, vil jeg sige, at vi vil føre vor Opposition helt og hol-